

μικρόθεν τὴν μουσικὴν αὐτῶν συμφωνίαν; Ἡ ἁρμονία τῶν μελωδικῶν αὐτῶν ἤχων διέρχεται διὰ τῆς ἀπείρου ἐκτάσεως καὶ ἔρχεται ἵνα καταγοητεύσῃ τὴν ἀκοήν μου; Ναί, οἱ τόνοι οὗτοι ἔρχονται ἐκ τῶν οὐρανῶν, τοὺς γνωρίζω ἐκ τῆς ἡδύτητός των. Διὰ τίνος θαυμασίας ἡδονῆς ἡ ψυχὴ μου ἐμέθυσεν; ὦ! πότε ὁ θάνατος, ὡς εὐμενὴς εἰσηγητὴς, θέλει εὐδοκήσῃ νὰ μὲ εἰσαγάγῃ εἰς τὰς μουσικὰς αὐτῶν συμφωνίας; πότε θέλει θέσῃ εἰς τοὺς οὐρανούς μίαν κατοικίαν κοινὴν εἰς τὰ ὄντα τῆς αὐτῆς φύσεως; Εὐτυχὴς ἡ ἡμέρα, ἥτις θέλει διαλύσει τὰ σκότη, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἴμεθα βεβυθισμένοι, θέλει θραύσει τὰς ἀλύσεις μας καὶ θέλει συνασπίσει ἅπασαν τὴν χορείαν τῶν πνευμάτων πέριξ τοῦ Θρόνου καὶ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ αἰωνίου αὐτῶν πατρὸς! Ἡ ἐλπίς αὕτη παρέχει ἀπερίγραπτον χαρὰν εἰς τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον. Ἄνθρωπε, ὕψωσον τὸ καταβεβλημένον μέτωπόν σου, καθότι ἡ μελαγχολία σου ὑβρίζει τὸν Πλάστην σου. Ἰδὲ, διαλυόμενον τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, τὸ ὁποῖον ὕψουτο μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀθανασίας. Ἰδὲ, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν φρικαλέων τοῦ τάφου ἐρείπιων, τὸν λάμποντα Θρόνον, ἐφ' οὗ μέλλεις ν' ἀναβῇ, καὶ συγχώρησον τὸν θάνατον.

(Ἐκ τῆς Γαλλικ. μεταφρ. τοῦ Le Tourneur.)

Ο ΕΞΟΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑ.

Ἡ Νυκτοβάτις.

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως Ἐσδὸν, γεωργὸς τις καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἤκουον ἐκάστην νύκτα τινὰ, ὅστις ὑπῆγαინε καὶ ἤρχετο, ἀνοίγων καὶ κλείων θύρας καὶ παρὰ θύρα ἐντὸς τοῦ οἰκήματός των. Ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ἤκουσεν αὐτὸν τὸν κρό-

τον, ὁ χωρικός ἐνόμισεν ὅτι ὁ ποιῶν αὐτὸν ἦτο κλέπτης, καὶ ἐπειδὴ ἦτο δειλὸς, δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ προσεποιήθη τὸν κοιμώμενον.

Τῇ ἐπαύριον ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ ἐρευνήσῃ ἐὰν τῷ ἐκλάπη τι, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· δὲν ἐγνώριζε δὲ τί νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου, ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ ἐξηκολούθει καὶ τὰς ἐπομένας νύκτας χωρὶς τὸ παραρικρὸν νὰ χαθῇ ἐκ τῶν ἐπίπλων του, ἐνόμισεν ὅτι Δαιμόνιον τι ἦλθεν, ὅπως συγκατοίκησεν μετ' αὐτοῦ, (τρομερὸς συγκατοίκος!)—Ἡ θυγάτηρ του, νέα κόρη δεκαοκταετῆς, δὲν εἶχεν ἀκούσει ποτὲ τὸν παραμικρὸν θόρυβον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῶν συνδιαλέξεων τῶν γενομένων μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς περὶ τοῦ καθημερινοῦ κρότου τῆς νυκτός.

Αὐτὸ ἐξηκολούθει ἐφ' ἱκανὸν καιρὸν, ὅταν μίαν τῶν νυκτῶν ὁ γεωργὸς, ὅστις πλέον εἶχε συνηθίσει εἰς αὐτὸ, ἀκούῃ τὸν μυστηριώδη συγκατοίκον τῆς οἰκίας του διερχόμενον ἔμπροσθεν τοῦ δωματίου του, τότε ἐγείρεται, διότι ἡ συνήθεια τὸν ἔκαμε νὰ ἀποβάλῃ ἐν μέρει τὴν δειλίαν του, καὶ εἶδεν ἐκ τινος ὁπῆς τῆς θύρας ὁποία ὑπῆρχεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἐγνώρισεν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δαιμόνιον δὲν ἦτο ἄλλο, εἰμὴ ἡ θυγάτηρ του, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν συνειθισμένον της περίπατον, ἡμίγυμνος, καὶ κρατοῦσα φῶς εἰς τὰς χεῖρας. Εὐθὺς λοιπὸν ὁ φόβος του διελύθη, ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ προχωρεῖ πρὸς αὐτὴν ὅπως ἐξετάσῃ τὸ αἷτιον τοῦ παραδόξου νυκτερινοῦ αὐτῆς περιπάτου· ὅμως ἐκεῖνη χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ, οὔτε κἀν νὰ τὸν ἀκούσῃ, διέρχεται ἔμπροσθεν τοῦ τραγωδοῦσα ἤχόν τινα Πόλλας. . . . δυστυχὴς νέα, κοιμᾶται, εἶναι νυκτοβάτις!

Τὴν ἐπιούσαν ὁ δυστυχὴς πατὴρ τρέχει πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἱατροῦ καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ ἱατρὸς μὲ λύπην του τῷ λέγει ὅτι οὐδὲν μέσον θεραπείας ὑπάρχει δι' αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, τῷ συνιστᾷ

ὁμως αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ σύζυγος τοῦ γεωργοῦ δὲν εὗρέ τι ἄλλο νὰ κάμῃ πρὸς παρηγορίαν τῆς, παρὰ νὰ τρέξῃ εὐθὺς καὶ δώσῃ ἔκθεσιν τῶν γεγονότων εἰς ὅλας τὰς γειτόνους τῆς, φωνάζουσα καὶ κλαίουσα καὶ ἐξετάζουσα ἂν ὑπάρχῃ καμμία ἰατρεία δι' αὐτὸ τὸ πάθος.

Πῶς; καμμία ἰατρεία; λέγει μία ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία ἐπηγγέλλετο τὸν ἔμπειρον ἱατρὸν εἰς ὅλα, χωρὶς ποτὲ νὰ σπουδάσῃ τίποτε. Πῶς καμμία ἰατρεία; Λοιπὸν ὁ ἱατρός σας εἶναι ἀμαθής. Ὅχι, ὅχι, φίλη, δὲν πρέπει ἡ κόρη σου νὰ μείνῃ οὕτω· Χριστέ μου! ἡ κόρη σου εἶναι μαγευμένη· ἄφες με, ἐγὼ θέλω τὴν ἱατρεύσει καὶ ὁ γρήγορα.

Ποίαν ἀπάντησιν δίδει τις εἰς τοιοῦτον ἱατρὸν, ὅστις εἶναι τόσο βέβαιος διὰ τὴν πράξιν του; οἱ καλοὶ γεωργοὶ ἐδέχθησαν παρσυθῆς.

Οὕτω λοιπὸν τὴν ἐπομένην νύκτα ὁ χωρικός μετὰ τῆς συζύγου του, τῆς γείτονος καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐστάθησαν ἀπαρτήρητοι εἰς τι μέρος, ἐξ οὗ ἡ νυκτοβάτις διήρχετο. Ὅτε ἡ δυστυχὴς κόρη ἐφάνη, εὐθὺς καὶ οἱ τέσσαρες ἤρχισαν νὰ ἐκβάλλωσι φωνὰς τρομεράς· ἡ νεάνις εἰς αὐτὸν τὸν θόρυβον ἐξυπνᾷ μὲ τρόμον, ἐκβάλλει φωνὴν δυνατὴν καὶ πίπτει μετὰ νευρικῶν σπασμῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ τὴν κρατῶσιν ἰσχυρῶς, διότι ἄλλως ἠδύνατο νὰ κτυπήσῃ εἰς τι μέρος τοῦ σώματος.

Καθὼς λοιπὸν τὸ προεῖπεν ὁ ἔμπειρος ἱατρός μετὰ τὸ γυναικεῖον φόρεμα, ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν εἶναι πλέον νυκτοβάτις, ἀλλὰ τρελλή!... Ἰδοὺ λοιπὸν ὁποῖα ἀποτελέσματα φέρουσιν πολλάκις αἱ ἀνόητοι συμβουλαὶ τινῶν γυναικῶν, ἐπαγγελλομένων τὴν τέχνην τοῦ ἱπποκράτους.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Π. Βουρουκλᾶ.

A.

Εἰς τὰς γλυκεῖας καὶ τερπνὰς τοῦ ἔαρος ἡμέρας Ὅποτε ὅς τῆς νεότητος πλανώμεν τὰς χιμαῖρας, Κ' εἰς λιθαργίας ὄνειρα χρυσὰ βεβουλισμένους, Μὲ παιδικῆς ἀπλότητος καρδίαν ἐμπνευσμένους, Ἐδόθην εἰς τοὺς γλυκασμούς τῶν πόθων μου τῶν πρώτων Εἰς τὴν τρυφὴν τὴν ὀλβίαν, τὸ νέκταρ τῶν ἐρώτων: Μίαν ἡγάπων ἐμμανῶς ἡ ἐκείνης τὴν γλυκαίαν Ἐπόθουν νὰ ἀξιώθῃ ἐρατεινὴν φιλίαν· Τὴν καλλονὴν τῆς θεωρῶν ἐθαύμασα ἡ ἐκείνου Τὴν δύναμιν τοῦ Πλάστουργου, τοῦ βόδου καὶ τοῦ κρίνου. Καὶ ὅτε μὲ τὰ ῥόδινα ἐμειδιούσε χεῖλη, Ἐλεγες ὅτι δι' αὐτῶν ὁ Πλάστης μας σ' ὠμίλει· Κ' ἡ λαλιά τῆς λιγυρὰ ὡς ἀρπῆς γλυκὺς τόνος, Ἐμελπεν ἄσμα νόμιζες πλανητὸς ἀηδόνος· Καὶ τότε ἡσθάνθην τῆς ψυχῆς θείας ἀγαλλιᾶσαις, Ὅποταν ὅς τῶν βλεμμάτων τῆς ἐπεισήν τὰς ἐκφράσεις. Καὶ τοῦ ἀγνοῦ τῆς πρὸς ἐμὲ ἔρωτος τὴν ἡδέαν Φιλήν ἀπερβόθησα, μεθῶν ἀμβροσίαν· Κ' εἰς γλυκασμούς τοῦ ἔρωτος ὅς τ' ἀκόρετα πελάγη Ἀφίνα τὴν καρδίαν μου ἀθῶως νὰ διάγῃ. Τὸν κόσμον ἔλον θεωρῶν ῥόδων καὶ κρίνων κῆπον, Δυάδα χρυσᾶλλιδων τοῦ ἡμᾶς τοὺς δύο εἶπον. Καὶ προσεδόκουν τὸν καιρὸν ἐνώσεώς μας ἔνθους, Ἀπείχον τοῦ νὰ φαντασθῶ προσέγγισιν τοῦ πένθους! Ἠγνόουν, φεῦ! τὸ φθονερὸν τῆς τύχης τῆς ἀστάτου, Ἠγνόουν τὴν ταυτότητα ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου! Καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὅς τὴν γῆν πῶς ἔσθασε προσκαίρως, Ξένη, δραπετὴς ἄγγελος, τὸ ἔμαθον ἀκαίρως!... Πλὴν ὅταν εἶδον πίπτοντα τὰ φύλλα δενδρῶλλιδος, Εἰς φθινοπώρῳ τὴν ψυχρὰν πνοὴν ἄνευ ἡλίου, Ὅταν τὸν μαῦρον οὐρανὸν καὶ τὰ γυμνὰ σταλῆχ, Εἶδον τὴν φύσιν πένθιμον εἰκόνα νὰ παρέχῃ, ὦ! τότε φεῦ! ἐνόησα τὸ πᾶν πῶς ἀλλοιοῦται, Τὴν χελιδίνα ἐκ τῆς γῆς φεύγουσαν νὰ ὕψεται.

B.

Εἰς τῆς σελήνης τὸ ὠχρὸν τὸ φῶς μιᾶς ἐσπέρας, Προσῆυχο καὶ οἰμῶντας ἤκουσα τοὺς ἀέρας. Μὲ τὴν λευκὴν τῆς τὴν στολὴν ὡς Νύμφη Οὐρανία Προσῆυχο καὶ ἤκούετο ἀγγέλων ὕμνωδια. Τὴν ῥοδογάλακτον μορφήν μαραινομένην εἶδα, Τὰ πορφυρᾶ τὰ χεῖλη τῆς λευκᾶ φεῦ! παρ' ἐλπίδα! Πλὴν τοὺς γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοῦς τὰς θλίψεις τῆς ἐκείνας, Μ' ἀγγελικὰς ἐφώτισαν τὰ Χερουδὶμ ἀκτῖνας. Εἰς μάτην ἐσπευσα εὐθὺς ὅς τὴν γῆν νὰ τὴν κρατήσω, Μὲ δάκρυα καὶ οἰμωγὰς τὸν Πλάστην νὰ ἐκλύσω: Τὸ γόνυ κλίνας ἐμπροσθεν αὐτῆς ὡς ἀκουσίως, Λιθάνου, σμύρνας τὴν ὁσμὴν ἡσθάνθην αἰσθητικῶς· Καὶ μ' εὔηχον καὶ ἀγγελικὴν φωνὴν ἀγαθωτάτην, ἤκουσα κύπτων ἑξαλλος φωνὴν τῆς τὴν ὑστάτην: « Φίλιπτε!... ὁ Κοινός... Πατὴρ με κράζει... καὶ σημαίνει... »